

ki je vodil spreved, za duhovniki so vozili voz z krsto in venci, katerih je bilo nad 20, med temi v prvi vrsti venec „Slovenske Matice“. Ob vozu je korakala častna straža, nekaj bogoslovcev s svetilkami in na skrajnem krilu oddelke Sokolov. — Za vozom so korakali najbližnji sorodniki, duhovniki, potem funkcionarji in deputacije. Spreved se je pomikal po Gosposkih ulicah na Travniki, kjer so se pogrebci postavili v vrste, da so se v cerkvi dokončali obredi. V prvi klopi v cerkvi je klečal nadškof dr. Sedelj in molil. Na Travniku je bilo po štetju policije 6000 do 7000 ljudi. Preden so krsto odpejli naprej od Goriščeka, je imel profesor Berbuč ginljiv govor v slovo. Pevci in pevke „Glasbenega in pevskega društva“ so zapeli „Nazaj v planinski raj“, prej v cerkvi pa isti pevci „Blagor mu“. Ob slovesu je bilo vse ginjeno. Ljudje so s klobuki mahali za odhajajočim vozom. Zastav je bilo pri pogrebu troje: „Sokola“, ki je tudi ob mrtvaškem odru opravljala častno stražo, „Katoliškega delavskega društva“ in „Delavskega podpornega društva“. „Slovensko Matico“ sta pri pogrebu zastopala dr. Gregorčič in Andrej Gabršček. Za Berbučem je na Gradišču govoril v slovo profesor dr. Oswald v imenu šolske mladine. Po cestah, po katerih je šel spreved, je plapolalo mnogo črnih zastav. Črne zastave so plapolale z vseh slovenskih hiš, pa tudi z italijanskih hiš so visele manjše črne zastave in preproge iz stanovanj Slovencev. Za časa pogreba so zaprli trgovine vsi slovenski in italijanski trgovci, izvemši par zagrizencev. Iz Gorice je odpeljal voz z mrtvim Gregorčičem ob 10. uri dopoldne. V soški dolini je ljudstvo truplo povsod slovesno sprejelo. Na krsto so položile venec tudi gojenke višje dekliške šole iz Ljubljane. Truplo so 27. t. m. pokopali v Libušnjem, kakor je želel pesnik, ki si je izbral za večni počitek kraj pod Krnom ob soških valovih.

Koncert „Glasbene Matice“ 12. novembra.

Praviš, da te ni bilo zraven; ti, ki zamenjavaš lepoto z nizkotnimi čutnimi miki, ki iščeš umetnosti v dvomnih, pikantnih, lahkokrilih nastopih — tebi ne pišem teh vrstic: odi profanum vulgus — pač pa tebi, ki te umetnost dviga nad to zaničljivo grudo, ki si ž njo oplajaš duha — tebi, ki si hrepenel vsaj za nekaj hipov pozabiti pezo življenja in sam poduhovljen pohajati po brezvarnih livadah umetnosti, pa te je dolžnost vezala na dom in delo — tebi naj veljajo te vrstice!

Morda ga še ni bilo koncerta, ki bi bil nudil v tako dovršeni produkciji toliko čistega umetniškega užitka. Vse, kar sta nam podala v prvi vrsti seveda slavni Ševčikov kvartet in pevski zbor, vse je bilo na tako visoki stopnji umetniške popolnosti, da vaše uho težko kdaj sliši le kaj podob-

nega, kaj šele enakega. Ko bi bil vsak večer tak koncert, težko bi človek le enega izpustil!

Nedosežna je igra slavnega Ševčikovega kvarteta. Divili smo se tej edinosti, ki vlada med štirimi umetniki; kot da bi ena roka vodila vse štiri loke, kot da bi eden brez primere razvit umetniški čut dajal življenja igri, tako se nam je zdelo. In kako so se instrumenti drug drugemu umikali, da je vsak mogel pokazati svojo krasoto! Naj je imel katerikoli instrument le eno noto ali najmanjšo glasbeno figuro, ki naj jo poslušavec zazna, kako so se mu ostali lepo umeknili in mu z mirnejšo igro napravil lepo ozadje, da je mogel varno nanje naslonjen jasno pokazati krasoto, ki jo je njemu odločil stvaritelj umotvora.

Pa kakor so se izkazali mladi umetniki mojstre v tehniki in v umevanju, tako jim gre čast tudi v izboru skladb za koncert. Kaka razlika med Mozartovim kvartetom v *B* in v Dvořakovem v *F*! Dva sveta! Mozart, genialen, pa tako ljubezniv, gladek, božajoč, živahen, tudi na resnejših mestih brez sentimentalnosti — vedno zgovoren, jasen družabnik, Dvořak ravnotako genialen, pa resen, globok kakor morje, tudi na najbolj živahnih mestih obdan z neko glorio — vedno globoka, čuteča slovanska duša. — Kvartet je s svojo neprekosljivo igro to izrazil z nedopovedljivo fineso. Kakor vihra je šumelo v fortissimo in komaj slišno — ne! — ampak bolj čutil kot slišal si pianissimo!

Ravnotako kot v ensembelu sta se izkazala gospoda Lhotský (1. violina) in Váška (čelo) kot solista globokočutna umetnika; to sta pričala „Chopinov nokturn“ (1. viol.) in Saint-Saënsov „Le Cyre“ (čelo) — in tehnično skrajno izurjena mojstra: čelist v Popperjevem „Španskem plesu“, zlasti pa je bila tehnika 1. violine občudovanja vredna v Bazzinijevem „Plesu palčkov“. Kar videl si pedenj — možice, kako se prekopicavajo v veselem rajanju.

Vsa čast gre gosp. Procházkú, ki se je izkazal na klavirju vrlo oporo umetnikom.

Nekako strahoma smo pričakovali, ali ne bo morda zbor z Mokranjčevim „Kozarjem“ in Procházkovo „Ljubeznijo“ zatemnil tega velikanskega učinka. Toda ne, zbor je bil popolnoma vreden vrstnik velikim mojstrom: zavedli smo se pri zadnjem koncertu, da je „matični“ zbor — velik!

Fr. Kimovec.

Slovensko gledišče.

Na predvečer Vernih mrtvih so vprizorili na našem odru obligatno tragedijo „Mlinar in njegova hči“, 9. novembra pa v prvič Stobitzerjevo veseloigro „Na višavah“. Igra je satira na Nietzschejevo nadmoralo in se je našemu občinstvu zelo priljubila. Na vsak način je ta veseloigra veliko boljša kot Sudermannov „Cvetlični čoln“, ki kaže zle posledice